

ВСТУП

Паркознавство – це наукова та освітня дисципліна, в якій розглядаються питання створення, розвитку, підтримання, реконструкції та відновлення декоративних насаджень – паркових культурфітоценозів – з урахуванням еколого-біологічних особливостей рослин [27].

Парки – це об'єкти, в яких поєднано природний аспект, тобто рослини живуть за своїми біологічними закономірностями, і мистецький: із живих рослин людина формує композиції відповідно до власних естетичних смаків та потреб.

У паркознавстві значну увагу приділено вивченню історії садово-паркового мистецтва, змінам стилів планування, взаємовпливу ідей, композиції і прийомів побудови парків у різні часові періоди.

З огляду на значну цінність старовинних парків необхідно приділяти увагу питанням методик збереження та відновлення їх насаджень.

Паркобудівники у своїй практичній роботі опираються на досягнення різних наук, зокрема на положення, розроблені в лісівництві. Уміння поділити територію парку на виділи, дати їм характеристику з позицій ландшафтної таксації (про що йтиме мова нижче), надзвичайно важливі для розробки заходів з оптимізації паркових насаджень.

Значна кількість парків були створені на основі природних насаджень (фітоценозів). Навіть у штучно створених парках внаслідок взаємодії дерев, кущів, трав'яних рослин з часом утворюються не просто поєднання рослин різних видів, а культурфітоценози, в яких встановлюється певна структура та ієрархія рослинних складових. Тому так важливо паркобудівникам володіти знаннями з фітоценології. Під впливом діяльності людини та внаслідок природного розвитку насаджень у цих паркових фітоценозах відбуваються певні зміни, які не завжди є позитивними. Важливо знати закономірності їх виникнення, щоб своєчасно вживати профілактичних заходів. Помітити зміни в паркових насадженнях можливо лише при опануванні методик ведення їх моніторингу. Ці та інші питання становлять основу паркознавства як навчальної дисципліни, що відображене у навчальній програмі.